

О П Р Е Д Е Л Е Н И Е
гр. София, 14.08.2019г.

АПЕЛАТИВЕН СПЕЦИАЛИЗИРАН НАКАЗАТЕЛЕН СЪД, II – ри състав, в закрито заседание на четиринадесети август през две хиляди и деветнадесета година в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: ВЕСЕЛИНА ВЪЛЕВА
ЧЛЕНОВЕ: 1. ВЕНЕЛИН И.
2. ДАНИЕЛА ВРАЧЕВА

като разгледа докладваното от съдията Вълева въззивно наказателно частно дело номер 406 по описа за 2019 година за да се произнесе, съобрази:

Производството е по реда на глава XXII от НПК.

Обжалвано е определение от 31.07.2019г. постановено по н.о.х.д. №2589/2019г. по описа на СНС, с което е отказано да бъде преустановено действието на наложената на подсъдимите А. Я., Д. З., Н. Д., Н. Д., К. И. и П. Д. мярка за процесуална принуда „Отстраняване от длъжност“, а на подс. Д. и мярката „Забрана за напускане пределите на страната“.

В частната жалба на защитника на подсъдимия П. се излагат съображения за неправилност на определението в оспорената част и се иска неговата отмяна. Изтъква, че развитието на делото до момента, неколкочкратните разпити на повечето свидетели, включително пред съдия, изключват риск от оказване на въздействие. Навежда се, че служебното положение на подс. П., не поставя свидетелите в положение на зависимост спрямо него, а и няма данни, че ако той се върне на работа би затруднил разкриването на обективната истина, какъвто е смисъла на чл. 69, ал. 1 от НПК. Поддържа се, че П. има три малолетни деца и съпруга в отпуск по майчинство. Навежда се още, че 15 – месечния период на действие на мярката по чл. 69, ал. 1 от НПК подкрепя наличието на основанието по чл. 69, ал. 5 от НПК.

В частната жалба на защитника на подсъдимия И. се прави оплакване за липса на мотиви на атакувания съдебен акт. По натам се поставя акцент на продължителността на прилаганото пропорционално ограничение и на неговия ефект – лишаване от право на труд и възможността да осигури собственото си препитание и това на семейството си, състоящо се от съпруга и две малолетни деца, както и да оказва помощ на болния си баща. Изтъква се също, подс. И. не е ставал причина за отлагане на процесуални действия, има добър социален статус и няма как да се очаква, че ще започне да въздейства върху свидетели. Иска се отмяна на мярка за процесуална принуда „Отстраняване от длъжност“.

В частната жалба на защитника на подс. З. се твърди, че последният по никакъв начин не е пречил на нормалното протичане на делото, поради

което не може да се направи извод, че е налице опасност да попречи за изясняване на обективната истина. Твърди се, че липсват данни за опити от страна на подс. З. да осуетява обективното и задълбочено развитие на производството, което навежда на извод за отпадане на необходимостта от взетата му мярка за процесуална принуда. Поддържа се още, че продължаване действието на мярката за процесуална принуда ограничава правото на труд на подс. З.. Иска се отмяна на определението в тази част и постановяване на определение, с което да бъде отменена мярка за процесуална принуда „Отстраняване от длъжност“.

Защитникът на подс. Д. е депозирал две частните жалби – едната, насочена срещу отказа да бъде отменена мярката по чл. 69, ал. 1 от НПК, а другата срещу отказа да бъде отменена мярката по чл. 68, ал. 1 от НПК. В частната жалба, с която е оспорено разрешението относно изпълняваната мярка „Забрана за напускане пределите на РБ“ се навежда, че СНС е допуснал грешка, като освен подс. Д. е призовал и останалите подсъдими, които не са направили такова искане. Освен това по делото не били събрани данни, че Д. има намерение да се укрие. Иска се да бъде отменена наложената на Д. мярка за процесуална принуда „Забрана за напускане пределите на РБ“. Същата претенция е заявено и в частната жалба относно мярката „Отстраняване от длъжност“, което искане е мотивирано с довода, че по делото са иззети всички документи, цитирани в повдигнатото от прокуратурата обвинение.

С частната жалба на защитника на подсъдимия Я. се релевират доводи за неправилност на определението и за липса на мотиви. Твърди се, че наложената мярка за процесуална принуда „Отстраняване от длъжност“ е изпълнила своите цели, като продължаването ѝ създава поредица от процесуални ограничения спрямо Я., поставяйки го в невъзможност да упражнява своето право на труд, осигурявайки средства за издръжка на своето семейство. Поддържа се, че заеманата от Я. длъжност не го поставя в положение на власт и подчинение спрямо свидетелите по делото, а още по – малко присъствието на същия на работното място може да създаде пречки за изясняване на делото. Счита се още, че подс. Я. е имал добросъвестно процесуално поведение, като не са налице доказателства същият да е осуетявал или възпрепятствал органа по разследване при събиране на доказателства. Иска се отмяна на определението и постановяване на друго, с което да се отмени наложената мярка за процесуална принуда „Отстраняване от длъжност“.

В частната жалба на защитника на подсъдимия Г. се заявява оплакване, че заключението на СНС за съществуване на опасност от повлияване на свидетели не е мотивирано по никакъв начин. Развиват се доводи за липса на опасност от укриване на документи или въздействие върху свидетели от страна на подс. Г., тъй като досъдебното производство е приключило и е внесен обвинителен акт, а и няма мотив понеже нито

един свидетел не е дал показания срещу него. Изтъква се още, че от задържането му на 24.04.2018г. подс. Г. не работи и не получава доходи, което се отразява разрушително на семейството му. Подс. Г. имал съпруга, син и възрастни родители с хронични заболявания. Настоява се определението на СНС да бъде отменено и вместо него да бъде постановяване на друго, с което да се отмени наложената мярка за процесуална принуда „Отстраняване от длъжност“.

Съдът, след като се запозна с доводите в частните жалби и като прецени събраните по делото доказателства, намира за установено следното:

Частните жалби са подадени в срока по чл.342, ал.1 от НПК срещу подлежащ на обжалване съдебен акт и са процесуално допустими.

Разгледани по същество същите са неоснователни.

По време на досъдебното производство, с определение от 14.05.2018г. на СНС, преминало успешно инстанционна проверка, на подсъдимите - частни жалбоподатели в настоящото производство Д., П., Г., И. и З. е наложена мярката за процесуална принуда „Отстраняване от длъжност“. Идентично процесуално ограничение е постановено и спрямо подс. Я. с определение от 17.05.2018г.

С обвинителен акт от 22.07.2019г. посочените подсъдими, заедно с още 5 лица са предадени на съд с обвинение за извършено престъпление по чл. 321, ал. 3, вр. 2 от НК. На подсъдимите Д., П., И., Я. и З. е повдигнато и обвинение за престъплението подкуп по чл. 301, ал. 1 от НК, извършено при условията на чл. 26, ал. 1 от НК, с изключение на под. З., за който е описано едно деяние, осъществяващо признаците на чл. 301, ал. 1 от НК.

За престъплението по чл. 321, ал. 3, вр. ал. 2 от НК законът предвижда наказание лишаване от свобода от три до десет години, а за престъплението по чл. 301, ал. 1 от НК - лишаване от свобода до шест години и глоба до 5 000 лева. Следователно касае се за тежки умишлени престъпление по смисъла на чл. 93, т. 7 от НК, поради което присъствието на подсъдимите в съдебно заседание е задължително, според императивната разпоредба на чл. 269, ал. 1 от НПК.

С атакуваното определение, постановено в открито съдебно заседание на 31.07.2019г., преди провеждане на разпоредителното заседание, по реда на чл. 69 и чл. 68, ал. 6 от НПК, СНС е оставил без уважение исканията за отмяна на мярката „Отстраняване от длъжност“ на подсъдимите А. Я., Д. З., Н. Д., Н. Д., К. И. и П. Д., както и претенцията за отмяна на наложената на подсъдимия Д. мярка за процесуална принуда „Забрана за напускане пределите на страната“. Определението е постановено при липса на мотиви. В него не са изложени съображения, поради които съдът е приел, че служебното положение на подсъдимите е пречка за обективното, пълно и всестранно изясняване на обстоятелствата по делото. Направен е такъв извод без да са очертани правно значимите

факти за неговото изграждане. Аналогично е положението и с разрешението относно мярката по чл. 68, ал. 1 от НПК на подс. Д.. В този аспект оплакването на защитата е основателно. Доколкото при инстанционния контрол по реда на глава XXII, въззивният съд решава въпросите по същество, допуснатия процесуален порок не е основание за отмяна на определението.

Преди всичко смисълът на разпоредбата на чл. 69, ал. 1 от НПК е да гарантира обективното, пълно и всестранно изясняване на обстоятелствата по делото, в това число да преодолее риска от оказване на въздействие върху свидетели. По делото няма данни до настоящия момент някой от подсъдимите да е предприел подобно негативно поведение. Независимо от това, всички те, по силата на заеманата длъжност „инспектор“ или „старши инспектор при Областен отдел „Автомобилна администрация“ гр. Б. имат контролни функции по отношение на свидетелите, представляващи или работещи към търговци, извършващи транспортна дейност на територията на Б. област, въз основа на които властнически правомощия между впрочем са изисквани и/или получавани системно наследващи се парични средства, съобразно твърденията на свидетелите Е. П., К. Г., Д. Н., Б. П., Е. Т., И. П., И. С., М. П., М. Д.. Дискреционната власт на подсъдимите в битието им на служители при Областен отдел „Автомобилна администрация“ гр. Б. поставя в зависимост свидетелите по делото, изнасящи факти за поискани и/или предадени суми за благоприятно третиране при извършване на проверки. Ето защо въззивният съд намира, че не е отпаднала опасността от оказване на влияние върху свидетелите. Коментираният риск не е елиминиран от изтеклия срок на прилагане на мярката по чл. 69, ал. 1 от НПК или от разпита на свидетелите по досъдебното производство, защото съдебната фаза на наказателния процес не е започнала.

Предвид изложеното, въззивната инстанция се солидаризира с крайното заключение на СНС за липса на основания за отмяна на определената мярка на процесуална принуда „Отстраняване от длъжност“. Интересите на правосъдието налагат подсъдимите да претърпяват ограничаване правото им на труд. Коментираната мярка не ги лишава от правото на труд, както се поддържа в частните жалби, понеже подсъдимите могат да полагат труд и да получават възнаграждения по други правоотношения, извън това, от което са отстранени.

Неоснователно е оплакването за допуснатото процесуално нарушение при разглеждане на искането на подс. Д. за отмяна на мярката по чл. 68, ал. 1 от НПК. Редът за разглеждане на молбите по чл. 69, ал. 6 от НПК и чл. 68, ал. 7 от НПК е един и същ, поради което правилно и в съответствие с процесуалния закон СНС е призовал в съдебно заседание всички подсъдими направили такива искания.

Относно наложената на подсъдимия Д. забраната за напускане

пределите на Република България следва да се има предвид, че поначало целта на тази мярка е да обезпечи присъствието на лицето, спрямо което е взета, на територията на страната, за да се гарантира неговото явяване пред разследващите органи или съда.

Изхождайки от посоченото принципно положение, настоящата съдебна инстанция приема, че ограничението на подсъдимия Д. е законосъобразно наложено и продължаващото му прилагане се явява пропорционално на нуждите на процеса. Това е така защото той е предаден на съд с обвинение за две тежки умишлени престъпления, едното от които подкуп по чл. 301, ал. 1 от НК, реализиран с четири отделни деяния. Освен разновидността и броя на вменените му престъпни прояви, които не могат да се игнорират при преценка на адекватността на обсъжданата мярка за процесуална принуда, от обвинителния акт е видно, че се касае за усложнена престъпна дейност, обхващаща дейността на множество лица. Съдебният процес все още не е стартирал и своевременното му приключване налага присъствието на всички подсъдими. Поради това подс. Д. следва да продължи да търпи ограничението на конституционното му право, свързано със свободното му предвижване, включително зад граница.

Водим от изложените съображения и на основание чл. 345, ал. 1 от НПК, съдът

О П Р Е Д Е Л И:

ПОТВЪРЖДАВА определение от 31.07.2019г. постановено по н.о.х.д. №2589/2019г. по описа на СНС, с което е отказано да бъде преустановено действието на наложената на подсъдимите А. Я., Д. З., Н. Д., Н. Д., К. И. и П. Д. мярка за процесуална принуда „Отстраняване от длъжност“, а на подс. Д. и мярката „Забрана за напускане пределите на страната“.

Определението не подлежи на обжалване и протестиране.

ПРЕДСЕДАТЕЛ: ЧЛЕНОВЕ: 1. 2.